

APOSTOL

„A puszta létnél többet...”

A TATA-TÓVÁROSI SZENT IMRE (KAPUCINUS) PLÉBÁNIA LAPJA — 2011. HÚSVÉT — XX. ÉVF. 2. SZ.

MEGÖLTÉTEK AZ ÉLET URÁT/ DE FÉNYE RAGYOG A SÍRKÖVÖN ÁT/ ÉS ÉLNI FOG,/ ÉLNI FOG Ő!

A húsvét nem csupán egy egyszerű ünnep a liturgikus évünk során. Nem csak a Bibliában kap nagy hangsúlyt Krisztus Jézus keresztre feszítése és feltámadása, és nem csak a bibliai hagyomány folytán kaptuk Egyházunktól a megtestesülést, a kereszthalált és a feltámadást ünneplő liturgikus évet és annak csúcsát és forrását, a szent három napot. Azonban csupán teológiai és biblikus megfontolásból nem hiszem, hogy létrejött volna az ünneplés e természetfölötti szépsége. Akkor hát honnan fakad a szinte minden művészetből áradó hódolat az Isten felé? Az Isten képmására teremtetten ember, megkapta a szeretetet, a hála, az alázat képességét is. Az értelem vékony mezsgyéjén át, pedig eljutott az Isten dicséret magasságaiba, oly annyira, hogy ez kihat az egész Egyház vándorlásának minden egyes napjára. Húsvétkor nem csupán emlékezünk. Megkapjuk magunk számára a forrást, a lelki táplálék gyógyító és éltető erejét, és

„...örvendjen a föld is...”

indítást is, hogy akár mindent magunk mögött hagyva, egy új életet kezdhessünk el, mely a végtelen Jóság megismerésére irányul.

De hogy juthatunk el ennek a megtapasztalásához? Nem hiszem, hogy népszerű dolog manapság ezt kimondani, de az elkerülhetetlen szenvedés misztériuma által. A szenvedésben pedig nincs logika. Ott csak én és Isten vagyunk. Rá vagyok kényszerítve arra, hogy észrevegyem. És előbb vagy utóbb azt is meg kell hogy halljam, mit akar mondani.

És mi történik ezután? Nos, ugyanolyan sebezhető, gyarló emberek maradunk, akik könnyedén elkóborolnak Istentől. Az Egyház megtartó ereje ebben rejlik. Az Egyház (melynek Krisztus a feje) folyamatosan hív, hogy részesüljünk Jézus Krisztus kereszttáldozatának és feltámadásának ünneplésében, oly annyira, hogy minden szentmisében magát adja nekünk.

Az imádás az embernek szánt ajándék, melyben egyesül az angyalok seregével, és már nem is csupán emberi eszköz, hanem életünk forrása. Innentől már nem csak keresztény mivoltunk elválaszthatatlan Húsvét titkának megünneplésétől, hanem emberi mivoltunk annak minden földi apró részletével.

Kívánom, hogy a húsvéti örömeinek sorainak felszólítására örömmel válaszoljunk: „Most örvendjen a föld is, sugárzásában e villámló fényeknek, és megvilágosítva az örök Király ragyogása által, az egész földkerekség lássa meg, hogy a sötétség már eltűnt róla.”

Gábor atya

AZ ÚR IMÁJA - MIATYÁNK...

(Az előző számban közöltek folytatása.)

Befejezés)

És ne vígy minket a kísértésbe! Ez a kérés sokak számára megbotránkoztató. Isten csak nem visz bennünket kísértésbe? Szent Jakab mondja: „Senki sem mondhatja, amikor kísértést szenved, hogy »Isten kísért«, mert Istent nem lehet rosszra kísértetni és ő sem kísért rosszra senkit” (1, 13.).

Egy lépéssel tovább segít bennünket, ha az evangélium szavára emlékezünk: „Akkor a Lélek a pusztába vitte Jézust, hogy megkísértse az ördög” (Mt 4, 1). A kísértés az ördögtől jön, de Jézus messiási feladatához hozzátartozik, hogy megállja a helyét a nagy kísértésekben, amelyek az emberiséget eltávolították, és ismételten eltávolítják Istentől. Mint láttuk, át kell szenvednie ezeket a kísértéseket a kereszthalálig, és így kell megnyitnia számunkra a megmentés útját. Így nem csak halála után, hanem halálában és mintegy egész életében „alá kell szállnia a poklokra”, a mi kísértéseink és vereségeink terébe, hogy kézen fogjon bennünket, és fölfelé vezessen. A Zsidóknak írt levél különös súlyt fektetett erre a szempontra, és Jézus útjának lényegi mozzanataként emelte ki: „Mivel ő maga is megtapasztalta a szenvedést és a kísértést, segítségükre tud lenni azoknak, akik kísértést szenvednek” (2, 18). „Nem olyan főpapunk van, aki ne tudnak együtt érezni a gyengeségeinkkel, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, a bűntől azonban ment maradt” (4, 15).

Jób könyvében ... a sátán kigúnyolja az embert, hogy így Istent gúnyolhassa: az ő teremtménye, akit saját képére alkotott, nyomorúságos teremtmény. Csak látszat mindaz, ami rajta jónak tűnik; valójában az embernek – minden egyesnek – csak a saját jóléte számít. Ez a sátán diagnózisa, akit a Jelenések könyve „testvéreink vádlójának” nevez, aki „nappal és éjjel vádolja őket Isten előtt” (Jel 12, 10). Az ember és a teremtés ócsárlása végső soron Istent ócsárló káromlás, Isten visszautasításának az igazolása.

Isten szabadságot ad a sátánnak a próbatételre, természetesen pontosan megszabott határokkal: Isten nem engedi, hogy az ember elbukjon, de megengedi, hogy próbára tegyék. Jób szenvedései

az ember megigazulását szolgálják. A szenvedésben kipróbált hite által helyreállítja az ember becsületét. Így Jób szenvedései elővételezetten már Krisztussal közösségekben elviselt szenvedések, aki mindannyiunk becsületét helyreállítja Isten előtt, és

megmutatja nekünk az utat, hogy a legmélyebb sötétségben se veszítsük el Istenbe vetett hitünket.

Jób könyve segít bennünket, hogy különbséget tegyünk próbatétel és kísértés között. Az embernek próbatételre van szüksége, hogy éretté váljék és egyre inkább eltaláljon az Isten akaratával való mély eggyé váláshoz. Ahogy a mustnak is ki kell fornia, hogy nemes borra legyen, az embernek is szüksége van többszöri megtisztulásra, amelyek veszélyesek számára, s melyekbe bele is bukhat, s mégis ezek az elengedhetetlen utak, hogy eljusson önmagához és Istenhez.

Azt mondjuk Istennek: „Tudom, hogy próbatételekre van szükségem ahhoz, hogy lényem tiszta legyen. Ha úgy rendelkez, hogy ezeket a próbatételeket méred rám, ha – mint Jób esetében – a gonosznak egy kissé szabad kezet adsz, úgy kérlek, gondolj az én erőm korlátolt voltára! Ne feltételezz túl sokat rólam! Ne szabd túlságosan

tágra a határokat, amelyeken belül meg lehet kísértetni, és légy védelmező kezedd a közelben, ha a próba túl kemény lesz számomra. – Szent Ciprián így fogalmaz: „Amikor azt kérjük »és ne vígy minket a kísértésbe«, úgy kifejezzük, hogy tudjuk: az ellenség nem tehet ellenünk semmit, ha előzőleg nem engedik meg neki, úgyhogy félelmünkben Istenre irányul odaadásunk és figyelmünk, mivel a gonosznak semmit sem szabad, ha erre nem kap hatalmat” (De dom. or. 25.).

Amikor a Miatyánk hatodik kérését imádkozzuk, abban benne kell lennie a

készségnek, hogy magunkra vesszük a próbatétel terhét, amelyet kimért ránk, másrészt azt kérjük, hogy Isten ne szabjon ki ránk többet, mint amennyit el tudunk viselni. Szent Pál szerint: „Húséges az Isten, erőtkön felül nem hagy megkísérteni, hanem a kísértéssel együtt a szabadulás lehetőségét is megadja, hogy kibírájátok” (1 Kor 10, 13+).

De szabadíts meg a gonosztól! A fentebb leírt kérést tovább folytatja az utolsó, pozitív megfogalmazásban. Az utolsó előtti kérésben a *ne* dominál, az utolsó kérésben hitünk központi reményével jövünk az Atyához: Ments meg, válts meg, szabadíts meg minket! Ez végső soron a megváltás kérése.

A világtól származó fenyegetettségben kiált az Úrhoz, mint egyetlen hatalomhoz ez a kérés: válts meg, szabadíts meg minket a gonosztól.

Ma is itt van a világ hatalma: a piac hatalma, a fegyverkereskedelem, a kábítószerrel és az emberekkel való üzletelés hatalma, amely az emberiséget kényszerhelyzetbe taszítja, amelynek nem lehet ellenállni. Másrészt ma is jelen van a siker, a jó közérzet ideológiája, amely azt hirdeti: Isten pusztá kitaláció, aki csak elveszi tőlünk az

időt és az élet örömét. Ne törődj vele! Igyekezz az életből annyit megkaparintani, amennyit csak tudsz! Ezek a kísértések ellenállhatatlannak tűnnek.

Az egész Miatyánk, és különösen ez a kérés azt üzeni: csak akkor veszítetted el önmagadat, amikor Istent elveszítetted; akkor már csak az evolúció véletlen terméke vagy. Akkor valóban győzött a sátán. Amíg nem tudja tőled elragadni Istent, addig minden téged fenyegető baj közepette is legbelül még ép maradtál.

A baj nélkülözhetetlen lehet megtisztulásunkhoz, a rossz azonban rombol. Ezért szívünk mélyéből kérjük, hogy ne fosztassunk meg a hittől, amely Istent láttatja velünk, és Krisztushoz kapcsol bennünket. Ezért kérjük, hogy a javakkal együtt „a Jót” el ne veszítsük; hogy ha a javakat elveszítjük is, „a Jót”, Istent ne veszítsük el; hogy mi magunk ne vesszünk el. Szabadíts meg a gonosztól! Amikor ezt kérjük, akkor ezen felül nincs mit kérnünk!

(Joseph Ratzinger – XVI. Benedek: A názáreti Jézus c. könyvéből.
Szerkesztette: Túri R.)

Pillanatok az örökkévalóságból

(Húsvét előtt dr. Osztie Zoltánnak, a KÉSZ országos vezetőjének lelki kalauzolásával a kecskeméti KÉSZ szervezésében szentföldi zárandoklaton vett részt a tatai KÉSZ elnöke és öt tagja. Ottani élményeiket folytatásokban adja közre Izing László. – 4. számú folytatás)

Jeruzsálem - több mint örök város

A jellegzetes kép az ablakon keresztül számos könyvben, címlapon megjelent. A sugárzó Oltáriszentséget, kelyhet, feszületet formázó ólomberakás, és az oltáron álló gyertyák mögött a Város látszik a Szikla dóm, a Szentsír bazilika kupolaival, templomtornyjaival, mézszínű házaival. Jézus az Olajfák hegyén az akkori Jeruzsálem látványára könnyezni kezdett, mert az nem ismerte fel az Úr általi meglátogatása idejét. A Dominus Flevit kápolna ennek emlékét hordozza. A hazánkért bemutatott szentmise emelkedett hangulatában, a világnak eme közepén, mindenki haza gondol. Az itt eltöltött óra kedves, váratlan meglepetés volt.

Készültem viszont a Getszemáni kert földjét megérinteni, a sok évszázados olajfák több deréknyi törzsére, foszlott kérgére rácsodálkozni. Nekünk, embereknek mi lehet a legszörnyűbb? A várható szenvedés? A reménytelenség? Vagy a halál érintése? Volt, ami az Istenembert is meggyötörte. Ezen a helyen már a harmadik kegyhely áll – alig száz éve ez, amit most látunk – mozaikkal

borítva –, a Népek temploma. Köztük ismét magyar emlék, koronás címerünk a jeruzsálemi talpas kereszt szomszédságában. Bárcsak ez a közelség lelkiekben állandó lenne!

A szikrázóan napsütéses, tágas templomtér és az aranykupola látványát követően erős ellentét a Via Dolorosa képe. A jeruzsálemi belváros nagy része gondozott ugyan, de ez lakóhely, esetleg munkahely, vagy üzletsor, amit állandóan zárandokok, turisták lepnek el. Máshol ezek az utcáskák sikátornak számítanak, itt is csak a szokottnál kisebb járművek közlekedhetnek. Bizony pöfögnek is, az első stáció előtti imádságunkat meg is szakítottuk, hogy helyet adjunk az egyik dízelszagú igyekvőnek. Utána

viszont – szomorúan véve tudomásul, hogy a valóságos és a képzeletünkben élő szenvedés útja megjelenésében sajnos távol esik egymástól – lélekben a hely jelentőségének megfelelően követjük Zoltán atyát a világ- és üdvtörténelem első keresztútjának állomásain.

Az utolsó stációkat magában foglaló Szent sír bazilika elrendezésében az idők során különlegesen alakult. Kétezer év alatt a római császárok, a keresztetek, szerzetesek és egyházak hozták létre a különféle szinteken hat templomból álló épület-együttest. Lépünk sem kell, hogy a keresztút végső állomásain imádkozzunk. A ruháktól megfosztás, a keresztre feszítés és a kereszt helye a valóságban kicsi terület. Nem lehet megilletődés nélkül térdet hajtani a Kálvárián, torokszorító érzés volt ujjaimmal a mélyedést érinteni, melybe a Feszület akkor belezökkent.

A Szent sír meg mintha sugározna. Izgalom vesz erőt rajtunk, majd megnyugvás tölt el. Domine ivimus, „Uram, megjöttünk” állíthatjuk a Krisztus sírhelye hitelességét bizonyító ókeresztény falfírka szerzőjével. A sor hosszú és türelmetlen, igyekezni kell. Érdemes volt tucatnyi könyvet elolvasni a Szentföldről, az egyik említi a talpalatnyi kopt kápolnát, ahol ugyanazt a sírbolt sziklát érinthetjük, és még borítva sincs. Senki nem áll ott, addig térdelünk,

imádkozunk, amíg tetszik. A többiekre úgyis várni kell, egy újabb Kálvárialátogatás is belefér. Szinte sok ez így egyszerre, egy helyen, vigyük magunkkal! Ezért jöttünk, hogy elvigyük magunkkal. Elvigyük haza magunknak és az otthoniaknak.

A Sion-hegyének mondott kiemelkedésen a Dormitio bazilika egy a sok, XX. században emelt szép templom közül. Az egyik kápolna apszisában megint ismerősök, a Magyarok Nagyasszonya körül Árpád-házi szentjeink mozaikja. A Szűzanya elszenderedésének tiszteletére alapított bencés apátságban hosszabb elmélkedésre szánunk időt, órákon át éneklünk, imádkozunk. Végül is ezért jöttünk a Szentföldre. Jézus nyomában akartunk járni a valóságban is, hogy utána lelkünkben állandóan Őt kövessük. Adja Isten!

(Befejező közlés)

A tatai piaristák – A kiket a rend adott a városnak 3.

Tomeján Sándor (Bradics, 1736. IX. 10. – Tata, 1811. III. 18.) – Eltérően a zömmel felvidéki, sokszor „tót” családból származó kortársaitól, Tomeján Sándor Demeter a déli végekről sodródott Tatára. Jómódú családból származott. Apja a szerbiai Pakácson postamesterként teljesített tiszteletreméltó szolgálatot. Ő anyakönyvi adatai szerint Bradicson született, de a rulla szerint Temesvár volt a „patria”-ja. Német-román eredete ellenére a felvidéki Privigyén lépett a piarista rendbe –, de örök fogadalmat már Szegeden tett. A

korabeli kegyesrendi tanárképzés gyakorlatának megfelelően ugyanis a noviciusok már a két éves képzés idején is tanítottak – a kevés tanár miatt változó színhelyeken. Tomeján Sándor így a filozófiai tudományokat Nyitrán, a teológiát Debrecenben végezte – miközben tanított is az alaposztályokban. Pappá szentelésére 1760 októberében kerülhetett sor. A sikeres újabb tanulmányi időszak után 1762-ben a frissen alapított váci nemesi konviktusban tanúsított, olyan sikerrel, hogy Migazzi bíboros meghívta őt az 1767 novemberében induló Theresianum első tantestületébe. A

grammatikával és filozófiával megbízott tanár érdeklődése hamarosan új irányba fordult: tehetségének is köszönhetően rendje Rómába küldte, hogy ott építészetet tanuljon.

Témaválasztása nem volt véletlen: az építészeti oktatás terén a korabeli iskoláknak nagy szerep jutott. A rajzolás és az architektúra civilis Kalazanzi Szent József elveinek megfelelően a polgári nevelést szolgálta. A világi építészeti oktatása olyan célt szolgált a piarista iskolákban, amivel a polgárokat „jóizlésű építkezésre” lehetett felkészíteni, s amellyel egyben a rendi építkezéseket is

jó irányba lehetett terelni. Tomeján a római két év alatt „megszerezte annak lehetőségét, hogy tanulmányairól tanúságot tehessen”. Erre akkoriban Tatán nyílt lehetőség. Az itteni piarista iskola 1765-ben egy erre a célra átépített csűrben kapott helyett, de a nyolc rendtag és az első tanévben 415-re emelkedett tanulólétszám mielőbb szükségessé tett egy nagyobb épületet. Az építkezéshez is, a tanításhoz is szükség volt tehát hozzáértő tanárookra, így került ide a geodéta Vimmer Ágoston, a gazdasági ismeretekkel rendelkező Modrovsky Farkas, majd 1767-ben az építészeti műveltségű rektor, Valero Jakab. Amikor Tomeján Sándor 1769-ben Tatára került, először a retorika és a poézis tanítását

bízták rá, de már 1770-től átvette a matematika, a fizika és az etika (!) oktatását is.

Ekkor még élt, és az iskolaépítésnél szerepet is vállalt az Esterházy-család építésze,

Fellner Jakab is. Találkozásuk bizonyára alkalmat kínált építészeti témájú eszmecserére is.

Fellner 1770-ben meghalt, s bár Valero még 1776-ig Tatán volt igazgató, Tomejánra egyre több feladat hárult, így az egyre bővülő és szépülő épület-együtttest 39 évig „alakít-

gathatta”. Közben felügyelője volt a Szencről ideköltözött konviktus ifjainak, az alapító Esterházy-családdal való jó kapcsolatának köszönhetően igénybe vehette azok támogatását, kezelte a rendház könyvtárát s még arra is szakított időt, hogy bejárata fölé bölcs latin gondolatokat pingáltasson. Tevékenységének köszönhetette, hogy egy rövid nagykarolyi kitérővel rektora legyen szeretett iskolájának.

Tomeján rektor úr „miután 1811. március 18-án a legnagyobb áhitattal felvette a Szentségeket, a világból csendesen eltávozott”

Illő, hogy az iskola és a város méltó módon őrizze emlékét!

(Haraszi Mihály)

Minden Isten terve szerint történik a világban

„A teremtés még ma is tart”

A kvantumelmélet atyja, Werner Heisenberg ezt úgy nyilvánította ki, hogy írt egy könyvet ezen a címen: *A teremtés még ma is tart*.

A természettudományokban jártas ember látja, hogy a mikrokozmoszban is (atomok világa) minden folyamat előre kiszámítható módon megy végbe, minden előre eltervezett rend szerint történik. De ugyanez a helyzet a makrokozmoszban is. A Nap nem szokott késni, az üstökösök megjelenése kiszámítható, rend van a világban.

Ha az ember mégis beleavatkozik a természet rendjébe, megzavarja a természet összhangját, az számára sem jó. Utána rehabilitálni kell a környezetet, és ez sok energiába kerül. Ilyenek az oktan erdőirtások, túlzott permetszer-használat, stb.

Én azonban nem erről a folyamatról, hanem ennél fontosabb, Isten terve szerinti történésről és a természetfölötti rendről szeretnék írni. Azért, hogy elgondolkodjunk rajta. Mert ha itt hibát követünk el, az nem korrigálható.

Jézus tanítása szerint a halálon túli világban, az örök életben is minden Isten terve szerint történik. Ez a világ Isten törvénye szerint működve eljut egy olyan helyzetbe, amiről Jézus azt mondja, hogy örök élet, örök boldogság. Ezt a folyamatot – ugyanúgy, mint a világ jelenlegi rendjét – senki megakadályozni nem tudja. A gonosz csak azt tudja elérni, hogy ne kapcsolódjak bele ebbe a történésbe. Aki ezt elfogadja, az kizárja magát abból a boldogságból, ami ennek a folyamatnak a vége: az örök élet.

Jézus azért jött, azért alapított Egyházat, hogy ettől a rossz döntéstől megmentsen minket. Azért jött, hogy meggyőzzön arról, hogy a mi érdekünk az Istennel való együttműködés. Ez az elkötelezettség, meggyőződés, ami visszavonhatatlan, amíg

logikusan gondolkodik az ember. Ez még akkor is így van, amikor nyugdíjba vonulnak a lelkipásztorok, mert ezzel azt a működést függesztik fel, amivel a főpásztoruk megbízta, de nem a Teremtővel való együttműködést.

A legnagyobb keserősége a lelkipásztornak, ha nem tudja olyan meggyőzően elmondani Jézus

tanítását, hogy az emberek megértsék azt, és igyekezzenek együttműködni a Teremtővel. Erre az együttműködésre apró dolgokon keresztül lehet elvezetni az embert.

Katona Pál

A szentmisék rendje

Hétköznapiakon:

Hétfőtől-péntekig: 7.30-kor
(szerdán 18.00 órakor is).

Hétfvégén:

Szombaton: 7.30 és 18.00 óra
Vasárnap: 7.30, 9.00, 10.30
és 18.00 óra

További programok, szertartások

Szerdánként fél 19 órakor bibliaórát tartunk a közösségi teremben.

Minden hónap:

- **első csütörtökén** egész napos **szentségimádás**;
- **13-án fatimai engesztelés**:
– du. 5 órakor rózsafüzér, fél 6-kor zsolozsma, 6 órától szentmise.

KÖNYVAJÁNLÓ 2011. HÚSVÉT

XXIII. János pápát 1958-ban nevezték ki. A bíborosok úgy gondolták, hogy csak rövid ideig lesz hatalmon, hiszen idős (78 éves) és beteges volt. Nem vártak tőle nagy dolgokat, kezdeményezést, csak a status quo megőrzését a következő pápaválasztásig. Ennek ellenére, közel 5 éves pápasága alatt sokat tett. Első lépésként államtitkárokat, majd 23 új bíborost nevezett ki. Egyházmegyei zsinatot hívott össze, kilátásba helyezte az egyházi törvénykönyv revízióját. Ablakot nyitott kelet felé, véleményt nyilvánított a kubai megszállás ellen. 1963-ban bekövetkezett halála mindenkit megrendített. 2000 szeptemberében avatták boldoggá.

Gunnar Riebs: **XXIII. János** című könyve az ő életét mutatja be kortársainak visszaemlékezéseivel.

Albino Lucrani még püspökként 40 levelet intézett a történelem és az irodalom kiváló személyiségeihez. Bár 30 évvel korábbi levelekről van szó, mégis időszerűek, a felvetett kérdések égetőbbek, mint valaha. **Albino Lucrani, a későbbi I. János Pál pápa** erkölcsi üzenete a helyes és örök keresztény álláspontot képviseli. A könyv címe: **Őszinte híve: Albino Lucrani.**

Bosák Nándor: **A papság szolgálatában** című kötetében a több évtizedig teológiai tanárként, majd püspök-ként szolgáló atya

homíliái, cikkei olvashatók. A papsággal kapcsolatos kérdéseket boncolgatja, tanácsokat, útmutatásokat ad, szem előtt tartva, hogy elsősorban papjai lelkipásztora legyen.

Teresio Bosco:

A szalézi szent mondta című művében Don

Bosco 1500 gondolata szerepel. Megismerhetjük a Szent keresztényi felfogását, véleményét a szerzetesi, papi hivatásról. Ezek hasznunkra való tanítások.

A **Tiszteletreméltó Savio Domokos** című könyv **Don Bosco** tollából az 1954 júniusában szentté avatott növendékéről szól. Az atya fiatal fiuknak, nevelt fiainak, írta e könyvet, egyik társukat állítva példaképül, akinek vallásossága nem szavakban, hanem tettekben valósult meg. Hős volt ez a gyermek, de ezt a jelzöt nem feltűnő cselekedeteivel érdemelte ki, hanem egész fiatal életével, szívének tisztaságával, mélységes jámborságával és minden jóra való apostoli buzgólkodásával. Jó olvasást!

Izingné H. Csilla

NYÁRI TÁBORAINK

Tavaly 10. alkalommal került megrendezésre az MMSZ Tatai Csoport szervezésében egyházközségünk ifjúsági tábora, és a bodméri hittanos tábor egyaránt. Nagyon sokan tettek és segítettek a táborok létrejöttében és szervezésében, komoly

adományokat kaptunk magánszemélyektől és intézményektől egyaránt, akiknek nagy hálával tartozunk. Mégis, két személyt és egy egyesületet szeretnék kiemelni. Először is Virágh János atyát, akinek a kettős táborok a létüket köszönhetik. Az ő ötlete volt, hogy lehetőleg minden korosztálynak szervezzünk valamilyen nyári programot, ez a felső tagozatosok és a gimnazisták, egyetemisták tekintetében megvalósult. Reméljük, a legkisebbek számára is lesz előbb-utóbb valamilyen lehetőség. A táborok igyekeznek minél szélesebb korosztály számára színvonalas kapcsolódást, modern szóhasználatúval élve versenyképes nyári programot biztosítani. Mert sajnos, ezen a téren is verseny van, rengeteg tábor kínálja olcsóbb-drágább áron a szünidő eltöltésének lehetőségeit. Célunk, hogy a táborozók, de a szülők is jó szívvel gondoljanak az egyházközségi táborokra, minél többen éljenek velük, ezzel az egyházközség is nagymértékben erősödik.

Mindenképpen ki kell emelnem Bondor Lajost, aki szervezői, menedzsment és lelki vezetői oldalról is rengeteget tett és tesz a táborokért: magánszemélyként, a plébánia gondnokaként és MMSZ csoportvezetőként egyaránt. Hálás szívvel gondolok a közös munkára, számomra mindig élmény vele együtt szervezni, együtt táboroztatni.

Nem utolsó sorban szeretném kifejezni köszönetemet a Nemzetség a Fiatalokért Társaságnak és mindenkori koordinátorának. 2001-től 10 hittanos és 1 ifjúsági tábornak adott otthont a bodméri birtok. Mind az időpontok, mind a szállásköltség tekintetében maximálisan rugalmasak voltak. Nem melleleg, az infrastruktúra is sokat fejlődött a 10 év alatt.

iff. Fülesi János

Hogy mi zajlik egy táborban? Fehér Dóri és Anna így tekintenek vissza a 2010. évi hittantábor hetére:

TÁBORI ÉLMÉNYEK:

Bodmér egy kis falu Bicske és Csákvár között félúton. Plébániánk már több éve itt tartja nyári hittanos táborait. Idén is itt került megrendezésre június 28-tól július 3-ig az általános iskolásoknak, és július 4-10-ig az ifjúságnak.

A kistáborban felügyelőként és szakácsként vettünk részt. Bár a létszám egy kissé családiasan alakult, ez a hangulaton mit sem rontott. A résztvevők számára igazi tábori körülményeket nyújtott ez az egy hét: sátorban aludtunk, illetve egyesek maguk építette „wigwamban”, az időnk nagy részét a szabadban töltöttük és felhevült testünket hidegvizes zuhannyal csillapíthattuk.

Felügyelőként vasárnap délután érkeztünk, és előkészítettük a helyet a táborozók számára, akik hétfő délelőtt jöttek. A hét folyamán különböző programok voltak: ellátogattunk a csókakői várba majd egy másik nap gyönyörű túrát tettünk Gánt környékén. A túrák végén mindig fagyit várt az elfáradt társaságot. A fennmaradó időben többféle játéklehetőség volt: foci a helybéli fiatalokkal, sokat pingpongoztunk, tollasoztunk, kártyáztunk. A nagy meglepre való tekintettel 2 vízi csata került megrendezésre (vízibomba és slag segítségével) ahol a gyerekek a „nagyfiúkkal” mérhették össze erejüket és ügyességüket. A kis létszám ellenére egy izgalmas számháborúra is sor került a közeli erdőben, de sajnos a sok szúnyog miatt hamar abba kellett hagyni. A tábor lelki részeként minden este különböző témákról beszélgettünk a tábortűz körül. A hét folyamán a 10 parancsolat minden pontjára sor került és zárásként a lelki napon a gyónás témáját elemeztük a táborozókkal. Nem csak ők, de mi is építő jellegű gondolatokkal gazdagodhattunk.

STELLA

Könyv és kegytárgybolt

Bibliák, imakönyvek, szentképek, életrajzi és ifjúsági regények, elmélkedő olvasmányok, feszületek, rózsafüzérek, gyertyák és egyéb kegytárgyak, stb.

Cím: Tata, Bartók B. u. 1. (a kapucinus templomnál).

Telefon: 34/ 384-802

Nyitva tartás: szerda, csütörtök, péntek 8–12, illetve 13–15; szombat, vasárnap 8–12 óra

KÉPES BESZÁMOLÓ

A székesfehérvári ciszterci gimnázium diákjainak előadásában *A talizmán* című vidám zenés színdarabbal búcsúztattuk a farsangot.

Március 26-án egyházközségünk nagyszámú zarándok csoporttal tekintette meg Győrben a Torinói Lepel hiteles másolatát, majd vett részt szentmisén a Bazilikában.

Március 15-én újra örvendezhettünk Nyisztor Ilona és tanítványai énekének.

Egyházközségi nyári táborok:

HITTANTÁBOR

Fertőszéplak, 2011. június 27 - július 2.
Szeretettel várjuk hittanosainkat!

IFJÚSÁGI TÁBOR

Kemence, 2011. július 4-9.
Szeretettel várjuk fiataljainkat!

Információ és jelentkezés a Plébánián!
Részletes info: www.tatakapucinus.hu

A következő szám kéziratának leadási határideje: 2011. május 22. – Kérjük, ne mulasszák el a határidőt!

APOSTOL - A PUSZTA LÉTNÉL TÖBBET... - A tata-tóvárosi Szent Imre (kapucinus) plébánia lapja. – Megjelenik évente hatszor.
– Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A szerkesztőség címe: 2890 Tata, Bartók B. u. 1. Fax: 34/ 381 019 – Internet honlap: www.tatakapucinus.hu – Felelős kiadó: Szalai Gábor plébános. – A következő szám kéziratának leadási határidejét számonként fentebb közöljük. Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.